

CATALVNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

Cap a la guerra religiosa?

Els tres periòdics obreristes revolucionaris que es venen ara a Barcelona: «Solidaridad Obrera», de València, «Lucha Social», de Lleida, i «Nueva Senda», de Madrid, fan, tots tres, reiterades declaracions d'anarquisme. Es tracta d'una rebrotada de la secta, que fa estremir als qui per a seguir la marxa de les idees en el camp proletari hem de llegir-los. Dels tres, el primer, diari valencià, que d'ensà de la reposició de les garanties circula enormement per Barcelona, ostentant la investidura d'orgue de la Confederació Nacional del Treball, d'una manera expressa i deliberada, propaga el caire més negre, més inicu i espaventós de l'anarquia: la guerra a la religió.

Gairebé no hi ha número on no hi surtin les blasfèmies més execrables (darrerament, contra la Verge dels Desamparats i contra el Sant Crist de Limpies), alternades amb les negacions més escandaloses. Però vet-aquí que ja en plantejen un programa, amb el més satànic cinisme, en un article escrit, diríeu, amb la ploma mateixa de Llucifer. Era el dimecres passat, dia 31 de Maig, a primera plana i formant part d'una sèrie sobre «Táctica libertaria» i signat «Irenófilo Diarot», tot un pla de «Propaganda y acción antirreligiosa». La seva terrible gravetat ens obliga a copiar-ne algunes frases, amb perdó dels piadosos lectors de nostre setmanari:

«El anarquista, por el hecho de serlo, es *ateo*, mejor dicho, antiteísta. Quiero decir que no solo no admite la creencia en un absurdo dios (amb minúscula), sino que se declara abiertamente enemigo de esta creencia. No solo se abstiene de aceptar la idea de dios, sino que combate esta idea y propaga, es su deber, la destrucción del teísmo, la desaparición de los absurdos religiosos de la mente humana. No se limita a decir con Blanqui: «Ni dios ni amo», sino que *lucha por borrar a dios de la inteligencia de sus semejantes* (subratllém nosaltres) y por la desaparición de los amos, cualquiera que sea su naturaleza, de la faz del planeta.»

I més avall: «*La propaganda y la acción antirreligiosa debe ser llevada a cabo con toda la intensidad que cabe. No solo en los periódicos debe combatirse al dogma, sino también en la tribuna, en casa, en la escuela, en las reuniones públicas y privadas, en todas partes. Y aprovechando todos los medios y ocasiones.*»

Què us en sembla? Com diem, no es tracta pas d'un article isolat, esporàdic. A quarta plana del mateix número, trobem això altre, posat boi defensant l'amor lliure: «Dios es la negación

15 cèntims

del amor y por lo mismo hay que matar a Dios para libertar el amor de su más temible enemigo. Iguals blasfèmies segueixen encara en el número de l'endemà, parlant també de l'amor lliure i contra el matrimoni i la família, contra tota autoritat.

Tota la resta del diari, apart les gazetilles i telegrams, i els anuncis dels llibres verinosos de la Escola Moderna, de la Editorial Prometeo, d'en Bauzá, i de la Biblioteca Acracia, de Tarragona, conté les cròniques, avisos, proclames, manifestos i notes diverses de la vida obrera, atenent en això aquell diari a la seva funció de portaveu de la C. N. T. Es a dir, s'ocupa dels obrers, afalaga els obrers, defensa els obrers i els interessos proletaris... per a apoderar-se de sos cors i de ses consciències, i llençar-ne a fóra no sols la fe religiosa sinó la mateixa idea de Déu.

No ens sorprèn del tot a nosaltres, que sabem que el sindicalisme revolucionari es la maquinació creada per l'anarquista Anselm Lorenzo, íntim d'en Ferrer Guardia i deixeble de Bakounine, i tramesa, a Catalunya, a les mans del fill espiritual del primer, l'anarquista Angel Pestaña. Nosaltres ja veiem que tota la organització del sindicalisme revolucionari responia a l'objecte de la movilització forçosa del proletariat sota la bandera negra de l'Acracia. Però ara, nostres orelles acaben de sentir el mot d'ordre antirreligiós, llençat amb tota la estridència, des de l'orgue oficial dels sindicats únics de la regió valenciana, que fa ara també d'orgue dels sindicats únics de Catalunya.

Alerta, doncs! Si ens ve al damunt l'escomesa infernal que els anarquistes intenten contra el més sant i el més sagrat de la terra, la Religió, i de dret contra Déu, tothom ha d'aplegar-se per a defensar la Fe de Crist, rebutjant la perversa heretgia de l'ateisme.

Sonem des de les planes de CATALUNYA SOCIAL el clarí d'atenció. Que el record de 1909 ben viu sigui a la memòria de tothom, i que cadascú tingui la noció clara de que es trova de cara al front anarquista, de cara a l'exèrcit de l'Anarquia que fa senyal d'acostar-se en formació de guerra, amenaçant totes les coses que estimem. En peu tothom, i que Déu, de Qui som defensors, ens dongui la Seva Llum i la Seva Fortitut invencible.

EL QUIOSCO

El quiosco ha dit el P. Vilariño,, és una de les coses més agradables i atractives per als nois... i per als homes.

Així és, en efecte. Els diaris i les revistes exposats, ens atrauen i suggestionen. Com es veu gràficament en les postals publicades pel nostre il·lustre amic Ivon l'Escop, el quiosco fa un mal grandíssim a la joventut. No tots els nois tenen diners per a comprar revistes, però poden delectar-se contemplant els dibuixos que s'exhibeixen als quioscos. Tots els periòdics pornogràfics són exposats per tal d'incitar la joventut a comprar-los. Avui no es podeu aturar davant d'un quiosco. Quants esperits han estat intoxicats llegint aquesta mena de publicacions llores i repugnants! Oh! quina responsabilitat més gran per la gent que els propaga i divulga.

Fa poc que l'alcalde de Saragossa, prohibí l'exhibició de la premsa pornogràfica.

Darrerament l'Ajuntament de Madrid prengué l'acord de prohibir l'exposició de gravats immorals o pornogràfics i comunicà als venedors de

periòdics que els que no obeeixin aquesta disposició seran desposseïts del quiosco.

No podria el nostre Ajuntament pendre una disposició semblant? No li seria possible al senyor Governador, manar als seus subordinats que no permetin l'exhibició de la premsa pornogràfica? És que creuen les autoritats que això no té importància? És pot tolerar que empeses amorals llencin al mercat publicacions immundes que intoxicuen l'esperit de la nostra joventut?

Cal que el senyor Governador mediti les nostres paraules i posi remei a un mal d'una transcendència extraordinària.

Es poden respectar totes les idees quan són honradament exposades, però amb la pornografia no hi pot haver tolerància possible. La premsa pornogràfica hauríem d'isolar-la, com un cos apestat. Contra els bruts el rigor de la llei. Agafem els homes que omplen la ciutat de sutzures i tanquem-los a un llatzeret. Si separem de la societat els llebrosos per a evitar el contagi, separem també aquesta gent sense consciència que fa servir la ploma i el llapis per a corrompre els homes.

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

El viatge del Rei a Barcelona, ha constituït la nota del dia. Don Alfons ha estat ben rebut. El viatge podrà ésser profitós si el primer magistrat d'Espanya ha sabut copsar els batecs del cor de Catalunya, de la qual n'és cap i casal Barcelona.

A les Corts segueix esllanguida la discussió dels Pressuposts i els nous tributs. Com el temps passa i urgeix l'aprovació d'aquests projectes, s'han establert sessions matinals.

La crisi militarista no porta camins de solució. L'opinió general, i també, per sort, la de tots els polítics, clama contra l'existència de les juntes militars, que són de fet la indisciplina organitzada i oficialment consentida. Els militars que al Marroc lluiten ardidament, s'han separat d'aquest organisme, fill legítim dels partits que el van fer fins cert punt necessari.

El P. Revilla ha fet portar a cap una gestió heròica per tal de facilitar la redempció des captius. Les decaracions de l'esmentat P. Franciscà, donen molta llum respecte a l'estat de la guerra al Marroc, els migrats resultats de la campanya i els vers camins que menen a la pau.

Altrament la repatriació de tropes s'ha sospès quasi del tot, per la qual cosa el malestar del país augmenta i va fent-se reusible de faisó que comença a inquietar al Govern. El cert és que ja no es pot mantenir més aquest estat de coses, agreujat per imprudències com la R. O. respecte a monedes depreciades que sembla imposada per França per a fer impossible el comerç alemany a Espanya, comerç que és una de les poques esperances de baratura que avui dia tenim per a la compra d'un sens fi d'objectes.

Les vagues de les quals parlàvem en la darrera crònica, es troben en camins de solució, cedint un poc cada part i ajudant-hi, també el Govern per part seva. Al Senat s'han dit coses molt greus respecte assumptes militars. El general Luque ha fet d'fiscal, però no faltaria qui fiscalitzi la seva funesta política...

ESPANYA ENFORA

Segueix l'enfiat de conferències per endegar el que, donat l'actual estat de coses, no té solució possible.

Poincaré ha imposat a la pròxima Conferència de La Haia tals condicions, que la condemnem a una fatal unitilitat.

L'actitud de França a Gènova i la que ara pren esguardant la conferència de La Haia, sens dubte han motivat que el Partit Popular Italià, que es un partit assenyat, hagi dit en ple Parlament que es feia indispensable per la pau del món la revisió del Tractat de Versalles.

Aquest és, sens dubte, el camí de la pau. Tot-hom sab que el tal Tractat de Versalles no fou un conveni, sinó una imposició, ni es de pau, sinó de guerra, encara que incruenta.

Els polítics francesos ja ho saben això, mes la necessitat els obliga a ésser irreductibles en aqueixa matèria. Aquesta és la gran tragèdia internacional!

A Itàlia els fascistes sitiaren a Bolonya per tal de donar una prova del seu poder, mes el govern italià va pendre el conflicte pacíficament, evitant així sagnants topaments. Oh la fina diplomàcia italiana...

Ara està fent contra França una política d'isolament com la que abans de la Guerra Gran feu Anglaterra contra Alemanya.

França ni ignora això, i amb motiu, i excusa al mateix temps, de l'avèrsió de Alemanya, manté l'exèrcit mé sformidable del món.

A l'Austria la grandiosa reacció cristiana, de que parlàvem l'altre dia, ha produït una crisi de la que en surt un Ministeri de ampla concentració dels elements més sans de la política, presidit per un Prelat eminent, Monsenyor Seibel.

Anglaterra ha decidit l'ocupació militar del Ulster a fi i efecte d'imposar la pau allí.

Posem punt a aquesta lleugera crònica amb la nova de que el grandios Congrés Internacional de les Lligues Catòliques Femenines, que ha tingut lloc a Roma, s'ha declarat favorable al vot públic de la dona. I ara recordem que a Roma mateix, al Parlament italià, el partit socialista ha canviat de full, acordant que la oposició sistemàtica que feia al govern es torni amb sistemàtica venevolença per tal de restablir l'ordre a Itàlia. Allí encara tenen seny els socialistes.

Els diners del joc

S'ens acaba d'explicar el fet següent, escaigut fa pocs dies. Un jove de bona família, d'una gran ciutat industrial agafà 7,000 pessetes de casa seva, temptat pel joc, vingué a Barcelona, les posà a la timba i les perdé. Llavors, per a mudar la sort, s'entornà, prengué 8,000 pessetes més, i també foren perdudes. Negoci rodó... per al banquer del joc. Ara les entitats benèfiques i religioses s'en repartiran la porció qu'els toqui, d'aquestes 15,000 pessetes, i els senyors del Comité dit d'Obra social i benèfica tots contents pensant que aquesta recollida *parcial* per a caritat representa una restitució social, essent així que la única restitució possible en justícia és la devolució total de les 15,000 pessetes a la família robada.

Però hi ha un altre aspecte que ni el Comité, ni les entitats, ni els defensors d'aquest funest sistema resolen. El jove de que es tracta, ha perdut quelcom més que les 15,000 pessetes, pròpies o agenes; ha perdut el seu bon nom, la seva fama, i la família s'en veu bescantada i murmurada. Tota la ciutat en va plena: —¿Sabeu? El noi de Cal X. s'ha tornat jugador! S'ha jugat 3,000 durus de casa seva! Qui ho havia de dir!, etc., etc.— Doncs bé, a on han d'anar a cercar la honra aquest jove i sos pares? A les portes de les institucions benèfiques? A on és la *restitució social* per a la pèrdua del nom i de la fama? I no és una burla dir-ne *benèfic* d'un sistema que fa que avui aquest, i ahir molts altres i altres més cada dia vagin deshonorant-se i empobrint-se, els individus; vagin caient en un pou obert amb consentiment de l'autoritat, els diners i els bons noms de les famílies, i l'honor i l'ànima dels joves exposats a una temptació *permanent i autoritzada*?

El senyor Bisbe de Calahorra ha escrit amb data 2 del passat mes de maig al senyor Crespo de Lara una lletra que "La Acción" de Madrid del dia 8 copià i de la qual reproduesc el paragraf principal, amb la satisfacció de veure una vegada més confirmat el nostre criteri, per una veu pastoral que s'ajunta a la terminant doctrina proclamada pel difunt arquebisbe de Tarragona Dr. López Peláez, i pels bisbes de Solsona i de Pamplona (citats a l'apèndix del llibre "*Contra el joc i el pacte amb el joc*"). Enteri's qui hagi d'enterar-se'n, de les paraules del prelat calagurità:

"Crec mil vegades preferible que desapareixin les obres de caritat sostingudes amb els fons procedents del joc, a que el joc existeixi. No sols

perquè els beneficis, qualsevolga que siguin, d'ordre material, són incapassos de compensar i molt menys de justificar un mal moral; les misèries i dolors que el joc produeix en la societat són majors i més nombrosos que els que amb dits cabals es pretén remeiar." Signat: "Fidel, bisbe A. A."

El benemèrit diari "La Cruz" de Tarragona, en un article on ens fa la mercè d'ocupar-se amb paraules d'elogi i encoratjament del nostre llibre esmentat, fa el comentari següent a l'aspecte que ell mateix califica de "més vergonyós de la qüestió i més lamentable sobre tot pels qui ens preem de catòlics".

"¡Caritat! — diu el confrare — ¿Consisteix aquesta formosa virtut en consentir que es despulli al pròxim, que's flagelli als innocents i que s'arruini a les famílies? Tant vergonyós espectacle s'està donant en algunes ciutats, entre elles Barcelona, el "cap i casal" de Catalunya, que com a tal deuria ésser la primera en donar el bon exemple, resultant tot el contrari; és a dir, que "en lloc de donar llum dona fum". I ço qu'és més sensible del cas és que hi hagin institucions benèfiques, algunes de les quals es titulen *religioses* (subratllat a "La Cruz") que es presten a tal joc, com nosaltres mateixos hem pogut apreciar en la llista de donatius publicades al "Boletín Oficial" de la província de Barcelona (17 d'abril de 1922) (1).

"I seria més vergonyós per a aquestes institucions el que un dia, tal com es pretén, arribés a implantar-se la reglamentació del joc — absurde que Déu no permeti — en que no entrarien els subsidis de la caritat sinó una contribució a l'Estat, com així apareix en els diversos plans de reglamentació últimament projectats. Llavors, aquelles institucions, sense participar dels beneficis del joc, carregarien sols amb ses fatals conseqüències, augmentant ses necessitats per la ruina de les famílies sense que en poguessin protestar perquè els hi quedaria l'estigma d'haver participat d'allò que en altres temps no consideraven il·lícit.

"Creiem arribada la hora de que s'adoptin resolucions precises i definitives sobre'l particular i des del moment protestar tots enèrgicament contra la profanació del nom "caritat" aplicat en semblants cassos; els diners del joc no són diners de la caritat, sinó del delictes."

Mercés a Déu, no obstant, podem cloure amb unes notes consoladores en gran manera el present article començat amb el pessimisme que ens

(1) La mateixa publicació oficial en sa edició del 15 de maig inserta una llista de repartiment de 262.130 pes. a 172 entitats al menys 107 de les quals són religioses. (Nota meua).

invadeix quan considerem la espessa vena que nostra gent porta als ulls. No tothom és cec, i alguns comencen ja a divisar la veritable llum. Acabem de saber per via autoritzadíssima que ja fa alguns mesos ha deixat la participació a la "*mammona iniquitatis*" el *Consell General de les Conferències de Sant Vicents de Paul* (Senyores). I ço que és més consolador, ens diuen, "és que no ho feren per imposició sinó per convicció i sentiment desvetllat en les seves consciències". Sabem que s'ha conseguit el mateix bon resultat, d'alguna altre associació no tant important, el nom de la qual no ens ha estat donat.

Sabem també, i aquesta sí que és nota glorirosa, que l'emeritíssim *Foment de Pietat Catalana* també fou temptat "per alguna veu malestruga que amicalment volia alleugerir el gran deute que

fou necessari contreure per a fer el casal. Gràcies a Déu ningú va tenir ni la més lleu vacil·lació ni deliberació" i la repugnant oferta fou rebutjada.

Igual resultat negatiu conseguiren els repartidors dels diners del Diable, amb la *Lliga del Bon Mot*. Ens plau dir-ho avui, quan el resultat d'aquesta lloable obra i la fe de son director en la Providència, acaven de trovar recompensa esclatant en el fet, conegut ja, de segur, dels nostres lectors per la Premsa d'aquests dies, de que la fundació de l'Ivon L'Escop serà ajudada i sostinguda per la Caixa de Pensions per a la Vellesa.

Faci Déu que siguin imitats tant bells exemples!

R. RUCABADO

La fraternitat de l'escorpi

Dinou segles abans de que un escamot sanguinari, amb els malaurats Drets de l'Home, descobris la cèlebre, tristement cèlebre, trilogia qual tercer nom és Fraternitat; un Home, mestre de tots els homes; mestre de Veritat, mestre d'Amor, ja havia dit: "Amaràs al teu proïsme com a tu mateix"; i també havia dit: "Tal com el Pare em té amor, així Jo vos en tinc a vosaltres." I com aquest Home i Mestre, no era mentider com ho han estat tots o gairebé tots els que després han pretès ésser mestres de les multituds, ço que deia hi feia, al revés dels falsos pastors, qui diuen una cosa i en fan un altra del tot distinta (vegi's actualment els dictadors russos, i els seus progenitors); i com que feia, ço que predicava, morí per salvar a sos germans; i tots els seus deixebles, moriren, també, per salvar a sos germans, al revés dels mestres mentiders, qui maten a sos germans per tal d'ells enfil·lar-se i donar-se bona vida.

I la Esposa del Mestre, que no és altra que la Santa Catòlica i Apostòlica Església Romana des que el Mestre morí, ha predicat i fet com Ell manava, morint mil i mil voltes, en la persona de sos membres més selectes, per amor als germans. I si aquesta, és a dir, els homes de tot estament i situació, en comptes de voler fer-se una vida a caprici llur, haguessin acceptat la vida tal com ha d'ésser; com la establí Déu Nostre Senyor i la perfeccionà el Diví Mestre fet Home, no hi hauria mai qüestió social de cap mena, car n'hi ha prou do-

nant compliment a les ensenyances del Crist, que són les de la Església, per a que els homes siguin tan feliços com al món és possible d'ésser-ne; i en siguin si són rics, i en siguin essent pobres; i en siguin amb salut i en siguin malalts; i en prosperitats i en adversitats de tota mena; i, fins i tot, a l'hora tremenda de la mort.

Com que els homes ens hem tornat sords i cecs voluntaris, d'aquí l'egoïsme embrutidor en uns i les enveges malaltisses dels altres; i d'aquí la naixença d'uns quants malvats, qui, per aprofitar-se del malestar general com els pescadors del riu avalotat, s'alçaren descobrint aquells Drets tan torts, de que hem parlat més d'un cop aquests dies; Drets cimentats en la trista trilogia, qual terç nom és Fraternitat.

El dimoni és el simi de Crist; per això oposà aquest nom, de pestilents resultats, a la Caritat santa predicada i practicada per Crist i a l'Església; la Caritat que porta al sacrifici a favor del germà, i fins al martiri i a la mort en bé del proïsme; mentre que la Fraternitat inventada pels assassins de les darreries del segle divuit, i practicada pels seus llegítims fills de Rússia, és la de l'escorpi, que mata als propis germans i fills, per a restar sol dintre la nierada.

VERAX

**Val més fer la cosa més insignificant del món,
que estar mitja hora sense fer res**

Quan de l'esperit en fuig l'amor

D'ençà que la Roseta va perdre el marit, que no se la veu ni en balcó ni en finestra. Sempre ha sentit un odi instintiu contra els rics, però aquest odi es feu més agut el dia que el seu marit, morí trossejat per una màquina. El seu fill és mecànic. És un xicot impulsiu, vehement, d'una imaginació exaltadíssima.

Mare i fill, en havent sopat, parlen de les incidències de la vida del treball. La Roseta, encoratja el seu fill a treballar per l'emancipació de l'obrer. No et deixis esporuguir per les amenaces dels teus enemics. Sigues fort. Després d'haver conversat llargament, el fill de la Roseta, estén damunt de la taula els diaris àcrates i els llegeix amb una gran fruïció.

Quan del campanar veï cauen deu hores, la mare se'n va a dormir i En Jaume se-
gueix llegint. En la soletat d'aquell petit menjador, en les parets del qual s'hi veuen els retrats dels revolucionaris més célebres, En Jaume es dona a fondes cogitacions. Voldria capgirar la societat i obligar-la a seguir nous viaranyes.

Ara el poble dorm i els rics es diverteixen. El seu cor bat fortament i el seu pensament, com una nau sense governall, solca mars de follia.

A mitja nit plega els diaris, retut pel cansament i la son. Se'n va a dormir i somnia. Les passions desbridades no s'aquieten mai. La pau d'esperit, que endolceix la vida dels homes purs, En Jaume no sap què cosa és. El seu pit és una fornal.

L'endemà va al treball i els seus companys li parlen amb una mica de temor. Coneixen les seves exaltacions i el temen.

Alguns diumenges la Roseta i En Jaume, es lleven dejorn i se'n van a passar el dia al camp. Escolleixen un lloc que no hi hagi gaire gent. La dolçor del paisatge i la pau Augusta de les muntanyes, no aconseguen ablanir el seu cor. Porten la mort a dintre. En aquella soletat parlen també de les seves coses.

—Escolteu, mare, diu En Jaume, vui que conegueu els meus plans. A la fàbrica hi ha un obrer que està d'acord amb l'encarregat i li conta tot el què sent dir. Cal fer des-

aparèixer aquest home, car del contrari em descobrirà el dia que fem alguna cosa.

—Molt ben pensat. La vida d'un home dolent val molt poca cosa. No us facin pietat els traidors.

—Demà pensem donar el cop. Quan sigui al cementiri que xerri al sepulturer el què fan els morts.

La font on havien dinat s'anava omplint de gent i decidiren endinçar-se pel bosc. Acudiren famílies obreres, amb coves carregats de minestra. Els més joves cantaven cançons grolleres i les noies portaven a la mà pomells de ginesta.

Abans que brillessin les primeres estrelles, En Jaume i la Roseta ja es trobaven a casa. La Roseta encengué el foc i escalfà un tupí de sopes. Aquella nit estaven cansats i decidiren anar a dormir.

L'endemà, com de costum, En Jaume anà al treball. Cada dia arribava a casa a les set i aquell dia havien caigut del campanar vuit hores i encara no havia arribat.

Què és extrany, pensava la Roseta. Potser l'han detingut. Eixí al balcó i el carrer estava solitari. Quan sonà la primera batallada de les nou, perdé les esperances i es posà a plorar.

Trucà la porta de la veïna i li digué que el seu fill no havia encara arribat.

No temeu, li digeren els veïns; deu haver assistit a alguna reunió.

La Roseta tancà la porta i anà al menjador i va asseure's a la mateixa cadira on seia el seu fill. En aquells moments d'engúnia i de dolor, deixà de banda totes les seves preocupacions i no pensà sinó en el seu fill. Jaume! Jaume! cridava, on ets? Fill meu, no abandonis la teva mare! Ja no era la dona revolucionària, sinó la mare adolorida que plora la pèrdua del seu fill.

Eren les deu quan tustaren la porta. Ja és aquí, digué la Roseta eixugant-se els ulls, perquè el seu fill no conegués que havia plorat. Obri la porta i oh desil·lusió, no era En Jaume. Què voleu, preguntà la Roseta, amb una gran nerviositat?

—Sou vós la mare d'En Jaume?

—Jo mateixa. Què voleu dir-me?

—Us haig de donar una mala nova. El vostre fill ha estat molt mal ferit.

—Molt mal ferit? Parleu, jo vos ho prego. Voleu dir que és mort?

—Sí; no vui enganyar-vos.

—Oh! miserables! Assassins, heu mort el meu fill! Quin mal us havia fet?

Es posà excitadíssima i feia grans crits i deia paraules incoherents. On és el meu fill? On és? Vui veure'l.

—Es a l'hospital. Si voleu jo us hi acompanyaré.

Travessava els carrers com una folla. Els anys i les xacres no la deixaven caminar. Per a venjar la mort del seu fill, hauria esclafat la gent que passava pel carrer. Arribà a l'hospital. L'acompanyaren fins el cadàver d'En Jaume. En veure el seu fill, pàlid i rigid, amb una ferida al cap per la qual xarbotava un regalim de sang, feu un crit horrible i es llençà damunt d'ell, abraçant-lo fortament, amb una gran vehemència. Fill meu! jo venjaré la teva mort. T'han assassinat traidorament. Cara a cara no s'haurien atrevit a matar-te.

La Roseta fou separada del seu fill i fent grans sanglots abandonà l'hospital.

Com que no té família no té ningú que l'aconhorti. Arriba a casa i es troba sola i senti fred a l'ànima. Entrà a la cambra del seu fill i besà el coixí del seu llit i va fer grans plors. En aquells moments va comprendre que la vida d'un home valia molt més del què ella creia.

Com que havia crescut sense amor a Déu, no podia aconsolar-se i sentí un odi que l'ofegava. Odiava els homes.

No podent treballar, per tenir masses anys i poca salut, per no morir-se de fam captava. Però no creien que es posava a la porta de les esglésies i demanava una almoïna per l'omar de Déu. No; els dissabtes agafava una cadireta i esperava la sortida dels obrers. Damunt de la cadira hi posava un mocador estès i els que es compadien d'ella, hi deixaven caure una moneda. Amb els diners que recaptava es mantenia tota la setmana. Freqüentava les tabernes més abjectes i atiaa els homes a fer la revolució social. El dia que nosaltres triomfem, deia, el món serà nostre. La gent que ara ens explota seran els nostres servents.

Cada setmana minvava la recaptació. Els obrers es cansaven de donar diners. Visità els amics del seu fill i tots li deien que no podien fer res per ella. Cada dia la seva soletat es feia més profunda i la seva misèria més aclaparadora. No podent menjar, els pocs diners que tenia els esmerçava en begudes. De vegades se la veia pels carrers bruta i escabellada, amb uns ulls petits i vermells, dient paraules incoherents.

Una nit que feia molt de fred, va caure

defallida a terra. Fou auxiliada per una ànima bona i l'endemà ingressà a un asil.

La resignació dels pobres la indignava i la sollicitud de les monges feia créixer més el seu odi.

Une de les germanes, Sor Maria, es mostrava amb l'asilada molt amable i cercava sempre un pretext per tal de conversar amb ella.

—Per què esteu tan trista, bona dona, li preguntà Sor Maria.

—Per què no he pogut venjar-me. Oh! si jo pogués.

—Expliqueu-me la vostra vida: els vostres dolors. La pobre vella explicà fil per randa la seva vida atzarosa. Sor Maria llegia en els seus ulls l'odi que germinava en el seu cor. Quan acabà de desgranar els seus dolors, amb una gran dolçor, li digué Sor Maria: Certament que heu estat dissortada, però la vostra dissort ha estat més gran, perquè no heu sabut seguir el veritable camí. Com voleu ésser felig, si no estimeu l'únic que pot donar-vos-la? Us pensaven fer un bé a la humanitat, atiant odís, i fent avorrir, els que us donaven treball? Els meus pares son rics i no obstant jo he deixat la llar i els bens de fortuna perquè estimo a Déu i estimo els pobres. Veritat que mai us han parlat de Déu?

Ah! si l'haguessiu conegut el vostre cor seria alliberat d'odís i passions. Si voleu que Déu us perdoni, heu de saber perdonar els vostres enemics. Perquè els obrers fugiu del bon Jesús, si Ell estima tant els pobres? La religió es el bàlsam dolcíssim que clou totes les ferides.

La pobre velleta no comprenia gaire la significació d'aquestes paraules. Sor Maria cada dia li parlava del bon Jesús i anava a poc a poc ablanint el seu cor. Parlava amb tanta dolçor, que després d'haver-la sermonejada molt, aconseguí desvetllar el seu esperit.

La Roseta li semblà que començava un altra vida. Oh! Déu meu, si jo us hagués conegut abans! Vos sou el veritable amor! Que tenia davant dels meus ulls que no us veia!

Un capvespre es trobava sola al pati de l'asil. Regnava un silenci corprenedor. En la gran quietud vibrà una campana, i la pobre velleta, s'agenollà i pregà. Pregà pel seu fill i pregà també pels pobres obcecats que varen llevar-li la vida.

J. CIVERÀ

COMENTARIS

La força del mal exemple

Aviat els pobles s'ompliran d'estíuejants. De la nostra ciutat sortiran moltes famílies fretu-roses d'aires sanitosos i s'escamparan arreu de la nostra terra. Durant aquest temps és quan els pobles rurals es desmoralitzen més. Les senyorettes hi porten les cançons més abjectes que s'han popularitzat a la ciutat i aviat la gent les aprén i les canta. Al casino es ballen les danses exòtiques més ridícules i veient-les ballar la gent del poble també les balla.

Les serventes omplen el cap de cabòries als joves i moltes noies es queden sense promés.

Alguns pobles la gent dels quals era bona i entenimentada ha canviat completament amb el tracte de la gent de la ciutat. Cal que s'adonin d'això els que van a estíuejar. A la ciutat els seus actes no tenen resonància ni transcendència, però als pobles que tothom es coneix, un home que doni mal exemple fa un mal immens.

Hi ha gent que quan es troba lluny de la ciutat bromreja amb totes les coses. Es creuen que la gent rústega i humil del camp son d'una raça inferior.

Quan els diumenges van a missa, els dies feiners no hi van "perquè no tenen temps", entren al temple amb una rialla burleta als llavis. L'església rural els fa riure. Es riuen de les imatges antigues i dels altars humils. Si el rector comenta l'evangeli, no escolten ni mediten els comentaris, sinó que van a l'encalç de les paraules que diu per veure si en troben una amb la qual s'hi pugui fer brometa. No creieu que això és una irreverència? Es que hi ha un Déu rural i un Déu ciutadà? Es que no som tots fills d'un mateix Pare? No son també els rectors rurals ministres de Déu? Perquè, doncs, hem d'establir diferències i no hem de tractar amb el mateix respecte els uns i els altres?

I què direm quan es celebra una processó! La majoria dels joves i senyorettes estíuejants que hi assisteixen, converteixen la processó en un número de programa de festa major. El cas es fer broma.

A tots els pobles on hi ha nuclis d'estíuejants, hi predomina una frivolitat i perquè no dir-ho, una incultura que avergonyeix.

Es correcte l'espectacle que donen moltes senyorettes que van a estíuejar als pobles de la

costa? Jo he contemplat sempre amb una gran indignació les festes mundanes que es celebren en algunes platges aristocràtiques. El bany és altament higiènic, però els beneficis del bany s'obtenen sumergint el cos dins de l'aigua i no presenciant com els altres es banyen.

En un poble de la costa varem veure senyorettes distingides ballant a la platja amb trajo de bany. Oh! quina immoralitat més gran! Quin espectacle més grotesc i més repugnant! Com volem que us respecti un jove que us ha tingut als braços gairebé nues? Tan gran es la vostra irreflexió que no sabeu comprendre que és indecorós que balieu tan lleugeres de roba? Quin exemple doneu al poble! Què han de fer les noies humils, si vosaltres que heu rebut bona educació teniu tan poc seny! Però la culpa no és vostra es de les vostres mares. Ah! quina responsabilitat davant de Déu!

Si sabeu que el tresor més gran és la puresa i la honestitat, com podeu permetre que les vostres filles donguin un espectacle tan poc edificanti?

Us pensen que la moralitat no és sinó pel poble? Ah! quina pena em fan aquestes mares sotmeses als capricis de les modes! La moda ho tolera tot, però una mare cristiana que estima les seves filles, es capté de que no pugui mai esfullar-se aquesta flor tan delicada que s'anomena puresa.

Aneu al camp o a les platges, a enfortir el vostre cos i a omplir de llum el vostre esperit. I ja que Déu us ha donat mitjans per a que pogueu esbargir-vos lluny de la ciutat, sigueu agrats i no volgueu pervertir els pobles rurals amb el vostre mal exemple.

Si vosaltres estíueu la ciutat, la gent rural estima el seu poble, i, per tant, hem de respectar els seus costums i les seves tradicions. Portem-hi la llum en aquests pobles, però no el desordre i la immoralitat.

Si la serenitat dels camps, la pau augusta de les muntanyes, amaraes de llum, no ens commouen és que tenim l'esperit mort. Essent així és natural que la gent sigui irreflexiva i que balli amb trajo de bany.

MARIA BONSHOMS

Si sabéssim posar-nos en el lloc d'un altre, s'esvairia de seguida el rezel o l'odi que li tenim: i si sabéssim posar a un altre en el lloc nostre, ens minvaria molt la vanitat i l'orgull.

MAL DEL TEMPS

- Veus alguna cosa interessant?
- Sí; es barallen entre ells.
- Si es barallen, la victòria és nostra. Les lluites internes porten sempre el fracàs.
- Oh! els que es barallen són els nostres...

La tirania dels Soviets

El que es veu a Rússia

El periodista francès Paul Eris, ha escrit de Moscou estant uns articles molt interessants. Quan jo vaig arribar a Moscou, diu, la Conferència de Gènova encara no s'havia reunit. Els caps bolxevics no creien gaire en els aventatges que podrien obtenir assistint a la dita conferència i es mostraven pessimistes. Si nosaltres tenim necessitat dels pobles d'Europa, aquests també ens necessiten a nosaltres. Sense l'esforç de Rússia no podran viure i per tant tard o d'hora s'hauran d'entendre amb nosaltres.

I si els pobles no volen ajudar-nos, què fareu? els hi vaig preguntar.

Lluitarem, respongueren vivament. Naturalment que sofrirem, però sabrem lluitar. Quan sofreixin els altres pobles les conseqüències de la nostra misèria, no tindran altre remei que ajudar-nos.

Bon punt s'anaven rebent notícies de Gènova, els bolxevics s'anaven encoratjant i envalentint. Ells foren els primers que es varen sorprendre de la bona acollida que se'ls donà. Estaven convençuts que els delegats russos serien rebuts amb una fredor despreciable.

Ja podeu suposar l'estranyesa que varen produir els primers telegrams, anunciant que els bolxevics eren el "clou" de la Conferència, i que es disputaven els seus somrisos i els seus autògrafs. I quan més tard saberen que a causa de Rússia, l'Entente estava compromesa, llur orgull esdevení sense límits. Trotsky, adreçà a llurs tropes una allocució bèl·lica digna de Guillem II i els diplomàtics improvisats demanaren representar els Soviets prop dels governs estrangers, els quals fatalment anaven a reconeixè'ls.

En aquests moments de joia, em mostraren documents de tota mena, per tal de convence'm que eren exactes les declaracions de Txitxerin.

Tot el que digué aquest personatge a la Conferència de Gènova es il·lusori i fantàstic. Digué que s'anava a restablir la llibertat individual i això no és cert. Segueixen cometent-se tota mena d'atropells. S'han canviat el nom d'alguns organismes, però són igualment cruels.

Un gran nombre de ciutadans i de sacerdots que havien protestat contra la confiscació dels tresors de les esglésies, han estat afusellats. Digué també que s'anaven reorganitzant els tri-

bunals de justícia, i no s'ha promulgat ni una sola llei en aquest sentit.

Els jutges improvisats, homes incultes i sanguinaris, continuen condemnant llurs conciutadans, segons "llur consciència revolucionària i proletària."

Malgrat les promeses dels bolxevics, es valen de subterfugis per a oposar-se a restablir la llibertat d'imprensa. A Rússia no es publiquen sinó diaris bolxevistes. Cap orgue hostil al règim dels soviets pot ésser publicat. Algunes vegades, els obrers tipògrafs han protestat d'aquesta arbitrarietat, i la repressió ha estat brutal.

Un altre engany. A Gènova s'ha intentat demostrar la perfecta regularitat de les eleccions. Heu's aquí com aquestes tenen lloc. Un dia els obrers d'una fàbrica, o els funcionaris d'una administració, són sobtadament previnguts, mitjançant anuncis, que l'endemà s'han de reunir en el lloc determinat, per tal de designar llurs delegats al soviet local. Com que el vot és obligatori i els caps de servei són els millors agents dels bolxevics, no manca ningú a la reunió. Les operacions electorals es fan ràpidament. La llista dels candidats, confeccionada per un Comitè oficial, és gairebé la mateixa. Si s'han d'eleger per exemple 100 delegats, en les llistes constaran els noms de 75 bolxevics, 22 d'indiferents i de 3 socialistes o anarquistes. Els indiferents són pobres diables que els bolxevics fan moure fàcilment i els socialistes i anarquistes no tenen cap prestigi. Introduint uns quants comparses en els soviets, els bolxevics creuen demostrar la legalitat de les eleccions. No hi ha cap obrer que s'atreveixi a combatre els candidats oficials. Demés s'ha de tenir en compte per a comprendre la tirania bolxevic, que els obrers no voten escrivint els noms dels candidats en una candidatura, sinó alçant els braços enlaire. Qui s'atrevirà a no alçar els braços quan es tracta d'un candidat oficial, sabent que els que presideixen l'elecció són agents a sou dels bolxevics?

Amb aquests procediments tan poc democràtics, Rússia és encara sota la dominació de Lenin, Trotsky, Kameniev, i altres.

El gran poble rus està agonitzant. Cap de les seves grans indústries pot subsistir, sense l'aju-

da estrangera. Si segueix aquesta situació, vindrà una misèria tan gran que la història no n'haurà conegut un altra d'igual.

Quina serà l'actitud dels bolxevics si La Haia no els és més favorable que Gènova? No es pot aventurar res, tractant-se d'una gent que porta tants crims a la consciència. Si les potències els ajuden, consolidaran el seu poder i no tindran més que una obsessió: realitzar el somni que els bel·licosos van acaronant, que no és altre que l'ocupació d'alguns pobles europeus.

Que aquestes coses horribles, serveixin de lliçó als governants i sobretot als pobles.

No es tracta d'assajar unes noves doctrines so-

cials i polítiques, llençades al món per uns homes revolucionaris. No; són els fets reals que ens posen al descobert tota la vilesa d'uns homes que dominen un gran poble lligant els ciutadans amb cadenes. No ens hem, doncs, de deixar enganyar. Els obrers russos voldrien tenir la llibertat que tenen els nostres obrers. El proletariat rus es sotmés a la més gran de les tiranies. No us deixeu, doncs, obrers catalans, enlluernar per unes doctrines que són la destrucció i la mort. El comunisme es antinatural i, per tant, no pot subsistir.

J. C.

L'estímul del treball

Dintre les lluites modernes contra el capital i el treball, molts han recomanat com la millor mida de pacificació, l'augment del guany de l'operari o treballador. Vàries han sigut les fórmules: de des l'escreix considerable manifestament remunerador, de la soldada, fins a la participació proporcional del treballador en els beneficis. Per raons diverses que no són del cas, tot hom a casa seva ha assajat la fórmula susdita. Quin resultat ha donat en la pacificació dels esperits exposats? Tal vegada sigui avinent dir-ne alguna cosa.

L'amo és obligat de vetllar per la bona posició del treballador. Com membre de la seva família, segons l'exigència cristiana, deu sentir-se vinculat a ell, en la seva sort i els infortunis. Curar la situació material d'ell i dels seus, com de la salut moral de tots. El resoldre el problema econòmic és una de tals obligacions dels amos. Però no pot, ni deu ésser la única. La fallida d'aquesta fórmula econòmica de la pacificació dels esperits, qui sap si rau en que l'amo s'ha cregut obligat només a això.

I si s'ha cregut obligat únicament, car abans ja s'havia alterat el concepte de les relacions entre l'amo i el treballador. Segons el concepte modern de les relacions entres aquests dos, ja no és la relació geràrquica de la família, que vincula el pare amb els fills i sirvents, sinó el concepte igualatari d'una societat econòmica que es cenyeix a una finalitat purament material, però que tot i amb l'esperit revoltat, més que junyir-se, lluiten continuament d'una manera manifesta o bé sòrdida per veure qui usurparà manifesta o be sòrdida per veure qui usurparà

D'aquesta nova posició entre amo i treballador en peu d'igualtat, per a una explotació econòmica, n'han sorgit i desenrotllat totes les raons, pugnes i vindictes entre l'un i l'altre. Què té més valor per a l'èxit de l'empresa i per aconseguir el fi econòmic, el treball i el capital? Qui mesurarà d'una faísó justa per satisfer els ideals infinits de la Justícia, el qui toqui a l'amo com remuneració de son capital en risc i sos greuges i angoixes, i el que es deu al treballador com recompensa a sos esforços? Problema difícil, que no és al homes donat de resoldre'l. Per això aquest nou repla de relacions entre l'amo i el treballador és un sócul inacabables, etern de disputes i raons.

Posat tanmateix en aquest punt de partida per a l'empresa, s'obren tant en l'un com en l'altre, tot l'infern dels mals instints, i els mals averanys. L'amo es predisposat a tindre el treballador, com un utilatge material de producció de riquesa; el treballador a l'amo, com un explotador, car mai sap o no pot saber, i viu en el dubte continuu i angoixós de que no li don tot lo afanyat.

Per això li escatima els seus esforços i es plany de sacrificar-se per ell. Oferint-li i tot una participació en els guanys, a guisa de prima o de comissió, com estimulants el treballador no sol trobar-hi en això cabal satisfacció per deixar en llarga treva a l'amo, com aquest no sol esdevindre content de la major intensitat o aportació de treball d'aquell. Car sempre es queden ambdós en el dubte, l'un de si se li remunera abastament els seus sacrificis, l'altre de si no satisfà més del que reb en servei.

Sovint es propugna com fórmula d'harmonia entre el capital i el treball, que l'amo satisfassi,

deu de satisfer, oi més per comble de justícia, totes les necessitats familiars del seu treballador. Però en amb una relació estrictament econòmica d'un i altre, sorgeixen els mateixos dubtes, i iguals monomanies de mesurar, com amb un regle, el concepte de la justícia. Qui les dirà o les regularà les necessitats familiars de cada un? Quina exigència serà considerada necessària, i quina accidental o passadora? Qui s'accontentarà, l'un del què se li paga tot el que per què treballa, i l'altre que remunera tot el que deu pels serveis rebuts? Els dubtes així no s'esvaeixen pas, i queden en peu de guerra, com si diguéssim, tots els factors que congrien les raons i pugnes entre l'amo i el treballador.

En l'antic concepte cristià, clàssic de relacions entre l'amo i el treballador, de que aquest no constituïa d'una societat econòmica amb l'amo, sinó membre viu de la seva família, era inferior, però essencial d'ell, canviava tota l'intern dependència d'ambdós. El treballador situat i disciplinat així se sentia forçosament inferior a l'amo, igual que s'hi sent el fill respecte del pare. Amb la consciència d'inferioritat, el treba-

llador es doblegava benevolent i natural a la obediència, a la fidelitat, a la confiança paternal de l'amo. Membre vivent de la família, no el sotmavia l'interès egoïsta, sinó l'afany de la prosperitat de la família, amb la qual era junyida virtualment la seva sort. L'amo, en canvi, en justa correspondència a les penyores d'obediència i fidelitat i confiança. Li devia la forçosa contribució, la cura continua i desperta de la sort present del treballador i del seu esdevenidor, com un altre fill.

Posat en un replà geràrquic inferior a n'ell mateix sentit de responsabilitat l'obligava a l'amor, al respecte, a la seva dignitat, i al interès per a la seva formació moral. Totes aquestes valors esvaeien, millor dit, no deixaven ni germinar tan sols els dubtes sobre la justícia en les remuneracions. Per a comble de tota justícia, l'amo no sols se coaccionava a la sort millor del seu treballador propiament, sinó als familiars d'aquest, i fins al allegats i tot. Tot els junyia harmonizant-los pacíficament, una amistat moral superior i durable, que era el resultat de la família, de la qual tots eren membres vius, però moridors.

Així, d'aquesta guisa, i en aquest repla de relacions, quedava tot lo humanament possible recompensat aquell treball, aquella mena de treball, que molt difícilment es paga amb diners. No el treball d'intel·ligència o del tècnic, de la capacitat o de a traça, sinó aquella altre mena de treball, que hem podríem moral. L'esforç continuat de l'esperit, l'aplicació contínua de l'atenció, la constància sense defalliment per conseguir l'èxit, sollicitud desinteressada, en fi, l'amor eficaç a la feina. Qui ho recompensarà ço en aquest món, malgrat totes les providències que inventin els homes? L'amo en part, ho podia i ho solia pagar, essent a l'aguait, per a satisfer-les o minvar-les, de les necessitats i dissorts del treballador. Però gràcies a aquesta aplicació de treball de sacrifici, la família perdurava, amb la qual era junyida la vida i l'esdevenidor, car no era per ells, per a l'amo i el treballador, una societat econòmica o comercial, sinó una caritat moral superior.

Mentre no es canviïn els pols de relació entre l'amo i treballador centrant-los devers aquesta unitat moral difícilment el major guany o la participació en els beneficis pot aconseguir la pacificació dels esperits.

ANGEL GRAU

Fa pena, fa vergonya, fa pietat, fa fàstic, sentir la nostra llengua tan baixament esmerçada. Perquè, més que res, és baixesa. No li cal ira al renec del nostre poble: renega per vici, per peresa d'expressió, per voluntat de revolcar-se en lo ínfim. Fixeu-vos en la qualitat de la nostra blasfèmia; fixeu-vos en l'ocasió; en el to de la veu: no hi trobareu més que el gust de dir una paraula baixa, per omplir un buit de la conversa, per trista gràcia, per broma... o per impotència davant de qualsevol obstacle: perquè el cavall ensopega, perquè la corda té un nus, perquè el cigarro no tira. Na horroritza la nostra blasfèmia: fa fàstic. I fa tristesa, i gairebé desesperació. Perquè, involuntàriament, un mesura molt baix el límit de l'ascensió d'un poble que dú tal pes de fang lligat als peus. Sospeseu-lo, sospeseu-lo bé aquest fang... Ja fa temps que tot bon català s'ha d'avergonyir de ser-ho només per una cosa: perquè la seva llengua sembla l'hostal de la mala paraula: sembla feta expressa per dir baixeses i la seva força expressiva es manifesta principalment pel renec i la torpesa.

Joan MARAGALL

D'ací i d'allà

Vet'aquí que la tasca dels directors dels sindicats des del punt d'obrir del millorament econòmic de l'obrer és sempre incompleta: Demanen la puja dels salaris, però res més. Sense tenir en compte que si augmentem les setmanades i al mateix temps les despeses, no s'ha conseguit res. I sempre les dues alces s'encalquen. O la vida s'encareix i totseguit, com a remei, s'exigeix un major jornal, o un cop aquest efectiu la manufactura que li toca d'apropr i la que no li toca de res, s'apuja.

Amb això el què es consegueix es empitjora la condició d'aquells estaments que no són ni obrers ni patrons, o sigui que no viuen de la indústria, i no poden ni coaccionar en demanda d'una major retribució, ni encarir el producte del seu treball.

Sense voler enfundir en el problema de la crisi de la manufactura, però, volem apuntar també la idea de que a vegades el petit industrial i àdhuc el gros no poden suportar unes despeses massa extraordinàries i llavors ve el plegar les fàbriques i el quedar-se al carrer, amb la fam per companyia, enormes quantitats de treballadors.

Heu's aquí el perquè en la direcció de les agrupacions obreres, i considerem ara el *mencour* de bona fe, no és pot ésser simplista.

Nosaltres en això som un bon xic primitius i no tenim la ductilitat conscient d'altres països. A casa nostra la massa obrera mou un avalot si li parlen d'una reducció de salaris, sense estudiar si aquesta ve acompanyada d'una major disminució del cost de la vida, i per lo tant, podria se-li beneficiosa.

Ens fa fer aquestes consideracions la important nova que llegim dels Estats Units on la nova escala de salaris aplicada a les xarxes ferroviàries durà un estalvi de 40 milions de dòlars.

Avui ja no es poden resoldre els problemes del treball a base sentimental, avui més que fer mitins és precis saber fer números.

I d'això nosaltres no en volem sentir a parlar. És massa complicat.

A Madrid s'havia de celebrar un mítin llibertari en el que eren oradors la Llibertat... Ródenas i En Barriovero. La autoritat el va permetre amb la sola limitació de no poder fer comentaris sobre l'actuació del governador de

Barcelona i del cap de policia; i els organitzadors varen suspendre l'acte.

Es veu que els sindicalistes resolen només les qüestions i es senten amb capacitat de donar a l'obrer la felicitat completa, dient penjaments de la gent.

Pobres de nosaltres si esperem que els conductors dels pobles ens duguin la consolidació econòmica d'Europa.

Si n'han fet de conferències, congressos i assembleas i res... Ara, després de molts preparatius, es reuniren a Gènova i acordaren... tornar-se a reunir a La Haia, i ja deuen pensar en altra capital per la pròxima, perquè d'aquesta jo deia un amic nostre que es dedica a dir la planeta, i és castellà: "*Dios la haya perdonado.*"

Aviat no es trobarà poble ni llogaret on en Lloyd Georges i En Txitxerin no hi hagin menjat treze vegades.

Per tal d'avençar feina i poder-se anar a estíjar tranquils, han acordat els pares de la pàtria, celebrar sessions al Congrés els dematins.

Les Cases Cinzano i Torin serviran el vermouth, havent-se ja votat aquesta nova partida en els nous pressupostos.

Es infame el què passa a Rússia, on s'ha condemnat a la pena capital a uns sacerdots catòlics perquè s'oposaren a la incautació dels bens de l'Església per part dels Soviets.

I encara hi ha gent que s'hi encanta i parla de les joves nacions.

L'acció, l'activitat, el treball, són necessaris a l'equilibri moral i físic de l'home. El treball és la primitiva llei humana que a tots s'imposa per igual. Enalteix i ennobleix l'home, i és una necessitat per l'immensa majoria, un deure per a tots. Qui es dona al treball, aconsegueix amb ell una independència, una dignitat de vida: a la qual l'home ociós no pot aspirar.

Paul DOMER

Noticiari

—Impost curiós: El governador general de Madagascar, veient que és indispensable que tothom treballi, acaba de instituir un impost sobre la ociositat.

No podent, per manca d'atribucions, imposar e treball obligatori, fa això altre que, indirectament, pot donar el mateix resultat.

—La Junta local de Protecció a la Infància fa públiques algunes de les moltes bones obres que realitza. Són tantes, que és fàcil donar-ne compte detallat, i per aquest motiu solament direm que la J. L. P. I. mereix l'ajuda eficaç de tots els bons cristians, i àdhuc el de les persones que no es tenen per tals però que serveixen en son pit sentiments humanitaris.

—L'Institut d'Orientació Professional s'ha dirigit als mestres nacionals de Barcelona pregant-los que li procurin una llista dels alumnes que abandonin aquest any l'escola amb el propòsit de cridar llurs pares a fi d'aconsellar-los respecte la professió més convenient a les condicions generals de llurs fills.

El mateix I. O. P., amb el fi d'evitar l'aglomeració de consultants que té cada any durant els mesos de clausura de curs, prega amb gran interès als pares dels joves que abandonin aquest any l'escola per a dedicar-se al treball i que vulguin consultar-lo sobres les aptituds d'aquests, que s'apressin a acudir a les oficines de l'Institut (Sant Honorat, 5, principal, perquè obtinguin el consell orientatiu amb la major brevetat possible.

—En la última sessió del Congrés d'Higiene celebrat a París, els doctors Alsina, Còrdoba i Neuells, representants de Barcelona, han proposat que el proper Congrés d'assistència als alienats se celebri a Barcelona l'any 1923, durant les festes de Pasqua de Resurrecció, essent acceptada per unanimitat la proposta i acordant-se donar les gràcies per això al Municipi barceloní.

—Ha començat a l'Ateneu Obrer de Barcelona, Moncada 12, el curs d'estiu per a les classes de peritatge industrial en les seves especialitats mecànica i electricista.

El professorat per a aquestes classes el formen els senyors don Francesc Robert, don Josep Maria de Dalmases, don Francesc Campà i don Xavier Valls.

A la secretaria de l'Ateneu, ha quedat oberta

la matrícula, tots els dies feiners, de set a nou del vespre.

—La Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha emprés una molt simpàtica obra: la rehabilitació dels mutilats. Valent-se dels extraordinaris avenços fets per la cirurgia i l'art de substituir els membres motrius per enginyosos aparells, la C. P. V. E. posarà a disposició de tots els mutilats aqueixos poderosos mitjans que els faran aptes per a reprendre les seves tasques. Aquesta determinació mereix tota classe d'elogis.

—L'Escola del Treball, seguint el costum establert, organitza un Curset Preparatori d'Estiu per a proporcionar el mínim de coneixements indispensables als que aspirin a ingressar el pròxim curs. Modelistes, Fusters, Paletes, operaris d'Indústries Químiques. Aquest curset durarà del 3 de juliol al 22 de setembre del corrent any, essent indispensable inscriure's-hi per a poder matricular-se després en el curs, que comença l'octubre.

La inscripció es farà a l'Oficina de Secretaria de l'Escola (Urgell, 187), del primer al 14 de juny, tots els dies, de dos quarts de set a dos quarts de vuit del vespre.

—Es posa a la venda el quart volum dels "Anals", de l'Institut d'Orientació Professional. Veu's aquí el seu contingut:

"Segona Conferència Internacional de Psicotècnica, per J. Ruiz Castellà. — Laboratori Psicomètric, pel doctor Emili Mira. — Laboratori mèdico-antropomètric, pel doctor Lluís Trias de Bes. — Secció d'Informació. — Entrenament Psíquic, pel doctor J. M. Lucena. — Mitjans auxiliars de l'Orientació professional, pel doctor Carles Soler Dopff. — Secció Bibliogràfica." La secció d'Estadística d'aquest organisme ha elaborat les dades resultants de les respostes donades al questionari sobre el consell en l'elecció de treball. Aquest questionari es remeté fa alguns dies als individus que han freqüentat l'Institut en demanda de consell.

El resultat de l'enquesta és en extrem favorable no tansols pel nombre de respostes rebudes (més del 95 per 100), sinó també per demostrar els aventatges de l'orientació professional, en ço que es refereix a l'individu. Aquesta enquesta es continuarà en els tallers i centres de treball amb el propòsit de conèixer el rendiment i grau de progrés assolit pels nois orientats.

—Ha sigut nomenada presidenta d'honor del Patronat de reeducació per als invàlids del treball, la Reina Cristina.

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
DE FUNCIONAMIENTO

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: 10 Pessetes

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVICIOS DE LA COMPAÑÍA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 15 de cada mes, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salida de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4 y de Cádiz el 7, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península indicadas en el viaje de ida.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

—Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen Telegrafía sin hilos.

304(05)(46.71) Cat.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Academia Cots

FUNDADA EN 1879

Calle Archs, n.º 7, pral. (Travesía de Plazas Sta. Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA ESENCIAL-
MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO

Reforma de letra.—Ortografía.—Correspondencia comercial.—Documentación.—Prácticas de escritorio.—Mecanografía.—Cálculo mercantil y Teneduría de Libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas incluidas la *Banca y Bolsa*.—El Título de Tenedor de Libros, previos exámenes por péritos y profesores mercantiles.—Clases especiales para señoritas.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquigrafía.—Geografía comercial.—Lenguáfonos.

FRANQUEO CONCERTADO

Ateneo A. G. — Edific. Granados, 80, Barcelona